

आई तुला आठवतं....

त्या दिवशीच्या प्रलयामध्ये माझा संसार वाहून गेला
माझा निर्धार, आत्मविश्वासही सौबत गेला
माझं मगौबळ नाहीसं झालं, धीर खचून गेला
तौ सर्व प्रकार मला दुःखाच्या खोल दरीत नेऊ लागला.
पण, त्याचक्षणी मला तुझी आठवण आली,
तुझ्या त्या शब्दांची आठवण झाली!
आई तुला आठवतं.... एकदा तु म्हणाली होतीस,
'शरीर जरी थकलं तरी मनाला, खचून देऊ नकोस
संकटांना कुरवाळत बसलं, तर कुसळाएवढी संकटं
मुसळसाएवढी भासतात.'
मज विषण्ण असलं, कि सर्व जम विषण्ण वाटू लागतं.
हे माझ्या मनात उतरलं, मनाला चालना मिळाली,
भरकटलेल्या मनाला नवी दिशा मिळाली.
सर्पाप्रमाणे जुनी कात टाकून मी नव्या उमेदीने कामाला लागली
विस्कटलेली घडी पुन्हा नीट बसवायला लागली.
प्रत्येक वस्तूत तुझी धैर्य वळवणारी मुद्रा नजरैस येत होती.
पाण्याचा येणारा प्रत्येक आंध शबासकीची थाप देत होता.
आणि शबासकीची थाप देऊन मला धीर देत होता.

ओमकार अ. पडवळ
प्रथम वर्ष व्यवस्थापन

